

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	statement-מימרא ♣ קשיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
מקרא-key:	

בבא קמא-ארבעה אבות		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב
מאימת הואי חזקה?													ט.
מכי דייש אמצרי.													ט.
ודוקא שלא באחריות, אבל באחריות - לא.													ט.
אפי' באחריות נמי, דאמר ליה: אחוי טירפך ואשלם לך.	ואיכא דאמר:												ט.
כתיב: מיטב שדהו ומיטב כרמו ישלם, מיטב אין, מידי אחרינא לא [לפי רש"י]	רמי ליה אביי לרבא:												ט.
(שמות כ"א) ישיב - לרבות שוה כסף ואפילו סובין [לפי רש"י]	והתניא:												ט.
או כסף או מיטב. [לפי רש"י]	רב הונא:												ט.
(שמות כ"א) ישיב - לרבות שוה כסף, אפילו סובין	איתיביה רב נחמן לרב הונא:												ט.
הכא במאי עסקינן - בדלית ליה.													ט.
אי דלית ליה, פשיטא													ט.
מהו דתימא, אמרינן ליה: זיל טרח זבין ואיתי ליה כסף, קמ"ל.													ט.
כספים הרי הן כקרקע.	רב אסי:												ט.
למאי הלכתא?													ט.
אילימא לענין מיטב													ט.
היינו דרב הונא													ט.
אלא לשני אחים שחלקו ונטל אחד קרקע ואחד כספים, ובא בעל חוב ונטל קרקע, דאזיל האי ושקיל פלגא בכספים בהדיה													ט.
פשיטא האי ברא והאי לא ברא?													ט.
אדרבה, לאיך גיסא, דא"ל: להכי שקלי כספים, דאי מגנבי לא משתלמנא מינך, ולהכי שקלת ארעא, דאי מטרפא לא משתלמא לך מידי מינאי	איכא דאמרי:												ט.
אלא לשני אחים שחלקו, ובא בעל חוב ונטל חלקו של אחד מהן													ט.
והא אמרה רב אסי חדא זימנא													ט.
האחים שחלקו, ובא בעל חוב ונטל חלקו של אחד מהן, רב אמר: בטלה מחלוקת	דאיתמר: [רב]												ט.
ויתר	שמואל:												ט.
נוטל רביע בקרקע ורביע במעות	רב אסי:												ט.
בטלה מחלוקת, קסבר: האחים שחלקו כיורשים הוו	רב:												ט.
ויתר, קסבר: האחים שחלקו - לקוחות, וכלוקח שלא באחריות דמי	שמואל:												ט.
נוטל רביע בקרקע ורביע במעות, מספקא ליה אי כיורשין דמו אי כלקוחות דמו, הלכך נוטל רביע בקרקע ורביע במעות	רב אסי:												ט.
אלא מאי הרי הן כקרקע? לענין מיטב.													ט.
אי הכי, היינו דרב הונא													ט.
אימא: וכן אמר רב אסי.													ט.
במצוה - עד שלישי.	ר' זירא אמר רב הונא:												ט.
מאי שלישי?													ט.
אילימא שלישי ביתו													ט.
אלא מעתה, אי איתרמי ליה תלתא מצותא, ליתיה לכוליה ביתא?													ט.
בהידור מצוה - עד שלישי במצוה.	אלא אמר ר' זירא:												ט.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
--	---

בבא קמא-ארבעה אבות		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא
שליש מלגיו או שלישי מלכר?	בעי רב אשי:								^			◇
תיקו.									!			◇
עד שלישי משלו, מכאן ואילך משל הקב"ה.	במערבא אמרי משמיה דרבי זירא:								■			◇
כל שחבתי בשמירתו הכשרתי את נוקו.												■
הכשרתי במקצת נוקו, חבתי בתשלומי נוקו כהכשר כל נוקו.												■
נכסים שאין בהן מעילה נכסים שהן של בני ברית נכסים המיוחדים. ובכל מקום, חוץ מרשות המיוחדת למזיק, ורשות הניזק והמזיק.												■
כשהזיק, חב המזיק לשלם תשלומי נזק במיטב הארץ.												■
כל שחבתי בשמירתו הכשרתי את נוקו, כיצד? שור ובור שמסרן לחרש שוטה וקטן והזיקו - חייב לשלם, מה שאין כן באש.	ת"ר:											■
במאי עסקינן?												◇
אילימא בשור קשור ובור מכוסה, דכוותה גבי אש - גחלת									!			
מאי שנא הכא ומאי שנא הכא?									?			
אלא בשור מותר ובור מגולה, דכוותה גבי אש - שלהבת									!			
מה שאין כן באש דפטור?									?			
לא שנו אלא שמסר לו גחלת וליבה, אבל שלהבת - חייב, מ"ט? דהא ברי הויקא	והא אמר ריש לקיש משמיה דחזקיה:								■	?		
לעולם בשור קשור ובור מכוסה, ודכוותה גבי אש - גחלת, ודקא אמרת: מאי שנא הכא ומ"ש הכא? שור דרכיה לנתוקי, בור דרכיה לנתורי, גחלת כמה דשביק לה מעמיא עמיא ואולא.									!			◇
אפילו מסר לו שלהבת נמי פטור, דכוותה הכא בשור מותר ובור מגולה, מ"ש הכא ומ"ש הכא?	ולר' יוחנן דאמר:								?			◇
התם צבתא דחרש קא גרים, הכא לא צבתא דחרש קא גרים.									!			◇
חומר בשור מבבור, חומר בבור מבשור:	ת"ר:											■
חומר בשור מבבור, שהשור משלם את הכופר, וחייב בשלשים של עבד, נגמר דינו אסור בהנאה, ודרכו לילך ולהזיק, מה שאין כן בבור												■
חומר בבור מבשור, שהבור תחילת עשייתו לנזק, ומועד מתחילתו, מה שאין כן בשור.												■